

Het bloed van het Lam

‘Want het bloed is de levenskracht van een levend wezen’(Leviticus 17: 11) en ‘bloed is leven’ (Deut. 12:23). Als zodanig kan bloed van de aarde schreeuwen (Genesis 4:10, Openb. 6: 10), en kan het mensen in staat van beschuldiging stellen of juist verlossen.

Mysterie op het kruis: Jezus van Nazaret en koning der Joden

Op Jom Kippoer (Grote Verzoendag) bracht de Hogepriester het bloed van het offer in het allerheiligste om het volk te verzoenen met God (Leviticus 16: 15-19). In werkelijkheid betaalde het lam* de prijs voor de zonde, door te sterven in plaats van het volk (Leviticus 1:4).

Hoewel God aan Abraham en Sara een zoon beloofde, gingen er jaren voorbij zonder dat er iets gebeurde. Ze werden heel oud, maar uiteindelijk baarde Sara, toen ze negentig was, Isaak, de zoon van de belofte. Niet via Ismaël, maar via Isaak sloot God een eeuwig verbond (Genesis 17: 20-21).

Toen Isaak dertien jaar oud was en een bar mitswa (zoon van het gebod) werd*, sprak God tot Abraham: ‘Roep je zoon Isaak, je enige van wie je zoveel houdt, en ga met hem naar het gebied waarin de berg Moria ligt. Daar moet je hem offeren (Gen. 22: 2).

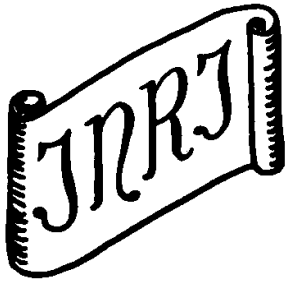
Aan de voet van de berg Moria, waar nu de Tempelberg ligt (740 m.), liet Abraham zijn knecht Eliëzer* achter. Hij ging alleen met Isaak naar de top. Toen hij zijn mes ophief om Isaak te offeren, sprak God tot hem: ‘Raak de jongen niet aan, doe hem niets! Want nu weet ik dat je ontzag voor God hebt: je hebt Mij je zoon, je enige, niet willen onthouden’ (Genesis 22: 12).

God voorzag in een offer in plaats van Isaak, en tweeduizend jaar later vergoot Jezus, Gods enige Zoon, op dezelfde plaats zijn bloed om de mensheid te verlossen van de zonde.

Toen Johannes de Doper berouwvolle Joden doopte in de Jordaan, zag hij Jezus komen en riep uit: ‘Daar is het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt’ (Johannes 1: 29).

De geschiedschrijver Flavius Josephus (37-105 n.Chr.) vermeldt dat er tijdens Pesach wel 270.000 lammeren werden geofferd.

Alle families in Israël – van Dan tot Berseba – gingen op naar Jeruzalem met een lam, dat een kaartje om zijn nek droeg. Op dat kaartje stond de naam van de familie voor wie dit onschuldige schepsel zou worden geofferd voor de vergeving van zonde.

Op het houten bord dat boven Jezus' hoofd hing, waren de woorden Jesjoea Hanotsri W'melech Hajehoediem (Jezus van Nazareth en Koning der Joden) bevestigd. Het acroniem JHWH (jod he wav he), de heilige naam van God, begon met dezelfde letters en openbaart de ware identiteit van Degene die aan het kruis stierf.

De Latijnse versie is INRI, maar het Hebreeuws maakt het duidelijk: 'Dit is het Lam van God, dat de zonde der wereld wegneemt!' Het bordje om de hals van dit Lam vermeldt God Zelf, die stierf voor de zonde van alle mensen voor de vergeving van hun zonden.

De nacht voordat de Israëlieten Egypte verlieten, markeerde elke familie de deurposten van hun huis met het bloed van het paaslam. Toen de engel des doods kwam om alle eerstgeborenen te doden, ging hij de huizen die met het bloed gemarkeerd waren voorbij. Terwijl ze zaten te wachten en te bidden in die noodlottige nacht, hun deurposten ingesmeerd met bloed, luisterden ze naar de noodkreten van hun burens waar de dood wel binnenkwam.

Het maakte niet uit voor de Engel des doods wie er in het huis was – Hebreëer of Egyptenaar, Jood of niet-Jood. Hij lette alleen maar op het bloed op de deurpost. Het is hetzelfde in de Messias. Er is geen verschil tussen Joden en Grieken (Romeinen 10:12).

Hetzelfde gaat voor ons op. Voor onze uittocht naar de eeuwigheid zal de Engel des doods kijken of wij zijn gewassen in het bloed van het Lam van God. Als dat zo is, dan zal de dood 'opgeslokt en overwonnen' zijn (1 Kor. 15: 54).

Door: Ludwig Schneider

Uit: Israeltoday, maart 2010

* uit bronnen bekend bij de auteur

Uit: Huis van GO(u)D

Evangelie Lectuur

Op halve hoogte in het altaar is een rooster gemaakt; daarop werd het hout gelegd. Hier brandde het vuur dat door God Zelf was aangestoken (Leviticus 9:24).

Wat een vuurgloed! Ook 'onze God is een verterend vuur' (Hebreeën 12:29).

De Israëliet ziet het lam in deze vlammen.

Het lam in zijn plaats (Leviticus 4)

Ik heb het oordeel verdiend. Maar Christus hing aan het kruis onder de vlamme toorn van God.

Hij werd 'tot zonde gemaakt, opdat wij zouden worden gerechtigheid van God in Hem' (2 Korinthe 5:21).

Hij was in die drie uren van verschrikkelijke duisternis van God verlaten (Mattheus 27:46).

Hier past stille dank en aanbidding.

Dat grote koperen brandofferaltaar; de vlammen er boven uit; de rook die opstijgt naar de hemel; de vier horens aan de hoeken van het altaar; ze zijn met bloed bestreken; ze reiken naar de hemel. Het is alsof het altaar zijn handen naar God uitbreidt. Het altaar dat het offer aan God aanbiedt.

Zo is dus het altaar waarop het offer gebracht werd een beeld van de Heere Jezus. Zoals het altaar het offer aan God bracht, aan God aanbood, zo heeft Christus Zichzelf aan God geofferd. Dit verleende de waarde aan Zijn offer: Hij bracht het, deze wonderbare Persoon. Zo is Matteus 23:19 te begrijpen: 'Want wat is meer: de gave of het altaar dat de gave heiligt? '.

Christus is alles: altaar en offer. Hij is ook de priester die het offer in vlammen doet opstijgen tot God; Hij offerde Zichzelf.

Hij gaf Zichzelf, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf (Hebreeën 9:12).

Hij is eenmaal verschenen 'om de zonde te niet te doen door de offerande van Zichzelf' (Hebreeën 9:26).

“Het is volbracht”

Alles is gedaan. Niets is overgebleven om te doen. Alleen maar komen tot Hem. Komen als een verloren zondaar. Komen, eerlijk, zoals men is. De hand op het offer leggen. Schuld bekennen, zonden belijden. Dat is omkeer of bekering. “Als wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid”(1 Johannes 1:9).